

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

El futur de les relacions amb Rússia

Avui es clouen els Jocs Olímpics d'Hivern a la ciutat de Sotxi, ciutat russa situada entre les muntanyes caucàsiques i el mar Negre, una ciutat balneari i un punt turístic excepcional. Aquests dies la premsa s'ha fixat de manera especial en aquesta gran nació, i els cristians també tenim l'oportunitat de reflexionar sobre la relació amb els nostres germans creients russos: una mica més de la meitat es consideren pertanyents a l'Església Ortodoxa Russa, si bé amb molt baixa pràctica (2%), però quasi el 94% es consideren cristians.

Com són les relacions amb l'Església Ortodoxa? Abans de la caiguda de l'URSS, sota el règim soviètic, era impossible, per exemple, una visita del Papa a Mos-

cou. Després, amb un cert renaixement de l'Església Ortodoxa, aquesta —especialment quan ha estat dirigida pel patriarca Alexis II— ha fet impossible una visita papal a Rússia, tant amb Joan Pau II com amb Benet XVI. Avui s'obren noves expectatives: un Papa argentí (una nació que no ha tingut cap conflicte amb Rússia, a diferència de Polònia i Alemanya) i jesuïta (recordem que Rússia va acollir la Companyia de Jesús en el segle XVIII). El 70% dels russos veuria amb bons ulls una visita del Sant Pare a Rússia. Serà Francesc el primer bisbe de Roma a visitar Rússia? L'hostilitat europea envers el cristianisme i la persecució dels cristians a Orient poden obrir una nova aliança entre catòlics i ortodoxos.

Diumenge VII de durant l'any | Cicle A

Lectura del llibre del Levític (19,1-2.17-18)

El Senyor digué a Moisès: «Digues a tota la comunitat dels israelites: Sigueu sants, perquè jo, el Senyor, el vostre Déu, sóc sant.

No tinguis malícia als teus germans dins el teu cor. Reprèn els altres, si cal; així no et faràs responsable del seu pecat. No et vengis ni guardis rancúnia contra ningú del teu poble. Estima els altres com a tu mateix. Jo sóc el Senyor.»

Salm responsorial (Salm 102)

El Senyor és compassiu i benigne.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (3,16-23)

Germans, no sabeu que sou un temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? Si algú profana el temple de Déu, Déu li'n demanarà compte, perquè el temple de Déu és sagrat, i aquest temple sou vosaltres.

Que ningú no s'enganyi ell mateix. Si entre vosaltres algú es té per savi segons la saviesa del món present, que es faci ignorant, per poder arribar a ser savi de veritat. Perquè, davant Déu, la saviesa d'aquest món és ignorància. L'Escriptura diu: «Fa caure els savis en els seus propis parany.» I també: «El Senyor sap què valen els pensaments dels savis: no s'aguanten més que el fum.» Per tant, que ningú no es gloriï de ser seguidor

de cap home. Tot és vostre: Pau, Apol·ló, Quefes, el món, la vida, la mort, el present, el futur. Tot és vostre, però vosaltres sou de Crist, i Crist és de Déu.

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (5,38-48)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Ja sabeu que, als antics, els van dir: "Ull per ull, dent per dent." Doncs jo us dic: No us hi torneu, contra els qui us fan mal. Si algú et pega a la galta dreta, para-li també l'altra. Si algú et vol posar un plet per quedar-se el teu vestit, dóna-li també el mantell. Si algú t'obliga a portar una càrrega un quart d'hora de camí, porta-la-hi mitja hora. Dóna a tothom qui et demani, no et desentenguis del qui et vol manllevar.

Ja sabeu que van dir: "Estima els altres, però no els enemics." Doncs jo us dic: Estimeu els enemics, pregueu per aquells que us persegueixen. Així sereu fills del vostre Pare del cel; ell fa sortir el sol sobre bons i dolents, i fa ploure sobre justos i injustos. Perquè si estimeu només els qui us estimen, quina recompensa mereixeu? Els publicans, no fan també el mateix? I si només saludeu els germans, què feu d'extraordinari? Els pagans, no fan també el mateix? Sigueu bons del tot, com ho és el vostre Pare celestial.»

«Ell fa sortir el sol sobre bons i dolents» | Mn. Marc Majà i Guiu

Les lectures d'avui parlen de l'amor als altres. Molt interessant l'enfocament de la primera lectura: «Sigueu sants, perquè jo, el Senyor, el vostre Déu, sóc sant.» I en què consisteix aquesta santedat? «No tinguis malícia als teus germans dins el teu cor. Reprèn els altres, si cal; així no et faràs responsable del seu pecat. No et vengis ni guardis rancúnia contra ningú del teu poble. Estima els altres com a tu mateix.» Es tracta d'un transvasament de la santedat cap a l'amor.

«No tinguis malícia als teus germans dins el teu cor», és a dir, no alimentis, en el teu interior, la maldat envers els altres.

«Reprèn els altres, si cal; així no et faràs responsable del seu pecat.» L'amor als altres implica preocu-

par-se pel seu bé i, en particular, per la seva conducta. Això no significa que un hagi de ser «policia» dels altres (seria intromissió!), però sí que ens alerta del perill de desentendre'ns del seu comportament. Només si és necessari («si cal»), caldrà dir una paraula de correcció a l'altre. La santedat demana, per tant, en aquest sentit, realisme, discerniment i delicadesa.

«No et vengis ni guardis rancúnia contra ningú del teu poble.» Fes l'esforç de tenir un cor fresc, sempre disposat a donar noves oportunitats.

«Estima els altres com a tu mateix.» Certament, tots aquests consells són impossibles de seguir per nosaltres mateixos. Necessitem rebre l'amor de Déu per a poder-lo donar als altres.

Joan Collell i Cuatrecasas – 150 anys del seu naixement | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

El propassat dia 20 de gener va fer cent cinquanta anys del naixement del venerable Joan Collell i Cuatrecasas, prevere diocesà de Vic i fundador de les Serventes del Sagrat Cor de Jesús. I aquesta família religiosa, i amb ella tota la nostra diòcesi, vol fer un record agraït de la seva persona, la seva vida i la seva obra.

El seu nom cal que sigui afegit al dels grans homes i dones que, en el segle XIX i principis del XX, van donar fruits de santedat, per a glòria de Déu i bé dels germans, en especial d'aquells més necessitats. Joan Collell va ser en la seva vida un servent humil del Senyor que va saber tractar amb tendresa i delicadesa tots aquells que el Senyor va posar en el seu camí. Ell fou dels humils i pobres que tenen la fortalesa dels qui posen la confiança en Déu. «Tot ho espero de Déu i sols a ell acudiré amb gran confiança», deia i practicava. En ell es manifesta la grandesa de la gràcia de Déu que, quan omple el cor de l'home, el fa capaç de donar fruits de santedat i de caritat.

Quasi tota la seva vida va transcórrer a la ciutat de Vic, on va néixer i va morir. Va sentir en la seva infància i joventut la crida a ser sacerdot de Crist; però, juntament amb aquesta crida, ja en la seva infància, naixia en el seu cor una obra a favor d'una necessitat que veia en el seu entorn: «Quan siguis més gran treballaràs per a la fundació d'unes religioses, la missió de les quals sigui la de protegir i emparar les joves obreres.»

Fou ordenat pel gran bisbe de Vic, Josep Morgades i Gili. La seva vida ministerial transcorre primer com a vicari de la parròquia de Muntanyola, després com a mestre de col·legials del Seminari Diocesà — en aquells moments el que tenia més alumnes de tot Espanya: més de mil!—, essent més tard també beneficiat de la parròquia de la Pietat i després de la catedral de Vic. En tota la seva vida sacerdotal es manifestava un cor ple del foc de l'amor al Sagrat Cor de Jesús, que el feia sortir d'ell mateix en la dedicació plena al servei dels altres. Els seus apostolats diaris eren la confessió i la celebració de l'Eucaristia. L'atenció sacerdotal als malats i la predicació foren també part importantíssima del seu ministeri.

L'obra del Sagrat Cor de Jesús que va passar pel cor del jove sacerdot Joan Collell fou a favor de les noies obreres. I fou abans de tenir cap noia amb vocació religiosa quan ell va iniciar la seva obra, posant la confiança en l'amor de Déu, manifestat plenament en el misteri del Sagrat Cor de Jesús. Ben aviat el Senyor li va donar les dues primeres joves: Pia Criach, natural de Collsuspina i resident a Castelletçol, i Carme Soler, de Malla. I així, amb una petita casa per a ajudar nenes amb problemes i unes joves que iniciaven el camí de la vida religiosa, és com es va iniciar l'obra de les Serventes del Sagrat Cor de Jesús, que perdura en el carisma de servei i evangelització, enmig de les necessitats del món obrer.

Agenda litúrgica de la setmana

23 ■ Diumenge VII de durant l'any / Cicle A. Sant Policarp, bisbe i màrtir (†155).

Lectures: Levític 19,1-2.17-18 / Salm 102 / 1Corintis 3,16-23 / Mateu 5,38-48

Litúrgia de les hores: Setmana III

24 ■ Dilluns. Sant Modest, bisbe (†486).

Lectures: Jaume 3,13-18 / Salm 18 / Marc 9,14-29

25 ■ Dimarts. Sant Romeu, religi-

ós. Sant Bartomeu de Poblet, abat.
Lectures: Jaume 4,1-10 / Salm 54 / Marc 9,30-37

26 ■ Dimecres. Sant Nèstor, màrtir (s. III). Sant Alexandre, bisbe (250-326).

Lectures: Jaume 4,13-17 / Salm 48 / Marc 9,38-40

27 ■ Dijous. Sant Gabriel de la Dolorosa, religiós (1838-1862). Sant Baldomer, sots-diaça (†660).

Lectures: Jaume 5,1-6 / Salm 48 / Marc 9,41-50

28 ■ Divendres. Sant Romà, abat (c.390-460).

Lectures: Jaume 5,9-12 / Salm 102 / Marc 10,1-12

1 ■ Dissabte. Sant Rossend, bisbe (907-977).

Lectures: Jaume 5,13-20 / Salm 140 / Marc 10,13-16

2 ■ Diumenge VIII de durant l'any / Cicle A. Sant Absaló, màrtir.

Lectures: Isaïes 49,14-15 / Salm 61 / 1Corintis 4,1-5 / Mateu 6,24-34

75 edicions consecutives de la Passió de Cervera

La Passió de Cervera celebra aquest any la setanta-cinquena edició de les representacions del text teatral *Crist, misteri de Passió*. Els cerverins Emili Rabell i Josep M. Sarrate, un cop acabada la guerra civil, escriuen un nou text inspirant-se en part en el text original de la Passió de l'any 1534, dipositat a l'Arxiu Comarcal de la Segarra. Van escriure l'obra adaptant-la íntegrament als evangelis, conservant la poesia, senzillesa i dramatisme, i respectant la figura de Jesús, permetent-se alguna llibertat respecte a personatges, alguns força importants, amb què configuren una obra única que transmet sentiments i deixa l'espectador commogut.

El mestre cerverí Jesús Maria Quintana va encarregar-se d'escriure les partitures musicals, adaptades sempre a l'estil del llibre.

El principal desig dels autors era produir i representar una obra que fos educativa, més per imatges i sentiments que per explicacions, i així s'ha renovat contínuament: anys enrere, amb la construcció d'un teatre propi per a representar-la; en els anys noranta, amb la traducció al català per Mercè Viladrosa de Tuyà; darre-rament, amb l'adaptació teatral definitiva al català, amb una renovació de l'estructura i el text, en un treball conjunt de Montserrat Pont Tarragó, lingüista, i Jordi Vilà,

director teatral; semblantment, amb la recuperació de les partitures musicals originals i la seva adaptació per a orquestra simfònica per part del mestre cerverí Jordi Castellà Bové, que fou gravada amb l'Orquestra Simfònica Julià Carbonell de les Terres de Lleida i que avui dia acompanya la representació.

Passió històrica de Catalunya. Teatre, sentiments i tradició

Amb el títol «Passió històrica de Catalunya. Teatre, sentiments i tradició» s'ha batejat l'exposició que s'ha creat amb motiu de la 75a edició de les representacions de la Passió de Cervera. Un grup del Patronat de la Passió, juntament amb altres cerverins, han estat treballant durant mesos per muntar l'exposició i mostrar al públic el passat i el present d'un espectacle molt arrelat a la ciutat.

Tres idees expositives transporten el visitant per tres camins de sensacions i vivències que li faran descobrir un espectacle emocionant:

—El teatre: com a mostra que milers d'actors i actrius han fet seva la teatralització i que amb gran capacitat han sabut mantenir aquesta representació durant dècades.

—Els sentiments: la veu i la transversalitat en la història de la humanitat dels sentiments presents en la Passió, que transcriuen dia a dia la nostra vida.

—La tradició: una continuïtat en el temps que ha consagrat la de Cervera com una de les primeres representacions de la Passió i la més antiga que es continua representant a Catalunya.

Després de la seva presentació a Cervera, l'exposició recorrerà diferents indrets de Catalunya, fent-se ressò d'aquesta representació teatral que es mostra en l'actualitat tan activa i moderna com tradicional i respectuosa, i que farà assaborir a tot visitant un tast d'aquest bé cultural tan arrelat a la capital de la Segarra.

Dades sobre les representacions d'enguany

L'actual campanya d'escenificacions s'iniciarà amb la versió castellana, per darrer any, els dies 16, 23 i 30 de març. I les sessions en català tindran lloc en les jornades del 6, 18 i 27 d'abril.

L'obra es representa en sessió matinal des de les 10 fins a les 14 hores, amb l'excepció del dia 18 d'abril, Divendres Sant, que es fa a la tarda de 16 a 20 hores; en ambdós casos, amb 25 minuts de descans.

En l'actual temporada es mantenen els preus de les localitats: 22 euros l'entrada general, amb descomptes que arriben al 50% per a famílies nombroses, així com ofertes especials per a col·lectius i grups i els *packs* turístics, que inclouen dinar i visita turística per la Cervera monumental.

Durant els mesos de març i abril, no us podeu deixar escapar la gran oportunitat de viure una de les representacions teatrals més antigues d'Europa i retrobar-vos amb un espectacle àgil i modern que ofereix un visió espectacular i realista de les tradicionals representacions de la Passió de Jesucrist. Tot això s'aconsegueix gràcies a la participació única de més de 350 actors i actrius i amb la col·laboració de més de 150 tècnics i personal d'atenció als espectadors.

Per a més informació, truqueu al telèfon 608 781 012 o visiteu la pàgina web www.lapassiodecervera.com

Cinquanta anys de la mort de Mn. Amadeu Amenós | Mn. Josep Massana

Mn. Amadeu Amenós ens deixà el 15 de febrer de l'any 1964, quan els aires del Concili Vaticà II bufaven amb força arreu del món, i molt especialment a la nostra terra, tan assedegada de llibertat i delerosa de recuperar la identitat, com a poble i com a Església.

Si avui parlem d'ell no és pas per nostàlgia romàntica, sinó per recuperar un testimoni que, avui més mai, llueix amb força en aquest món tan ple de tensions i incerteses en què vivim.

Estudià a l'Escola Pia d'Igualada, i després al Seminari de Vic. Celebrà la seva primera missa a l'església de la Soledat i alternà diversos càrrecs parroquials a la zona (Montbui, Tous) fins que en 1911 ingressà definitivament a la comunitat de preveres de Santa Maria d'Igualada. El seu amor a la nostra terra i a la nostra gent el portà a investigar tant els aspectes històrics i socials com els elements folclòrics. En deixà constància en multitud de publicacions.

Durant la guerra civil fou respectat per tots, gràcies al testimoni constant d'ajuda incansable als més necessitats. Al final de la guerra civil tenia ja seixanta-quatre anys, i encara molta empenta. Fou nomenat ecònom-arxiprest de Santa Maria i s'abocà a reconstruir la basílica, a restablir la tradició centenària del ciri

votiu a Montserrat, a treballar perquè l'església de la Pietat fos declarada santuari, a fundar amb el mestre Just la Schola Cantorum, a revifar el Patronat de la Tossa de Montbui i a liderar el Centre d'Estudis Comarcals d'Igualada, des de la seva fundació, l'any 1947, fins a l'any 1963, al final de la seva vida. Aconseguí que l'església de Santa Maria fos declarada basílica pel papa Pius XII, l'any 1949, i ajudà a recuperar la relació igualadina amb Sant Magí de la Brufaganya.

Empès per la seva inquietud social, reorganitzà l'Escola Nocturna d'Acció Catòlica per a Obreres, donà nova vida al Centre Interparroquial i d'Acció Catòlica, intervingué en el Patronat Garcia Fossas, fundà el Patronat de les Escoles Parroquials i, encara, impulsà la fundació de l'Escola per a noies dedicades al servei domèstic.

Ardit i emprenedor, sempre abocat al servei de tots, inquiet per recuperar la nostra història i les nostres tradicions, amb una fe de pedra picada, sense oblidar aquella sensibilitat poètica que ens ha deixat en textos tan emblemàtics com el que figura, gravat a la pedra, en el monòlit clavat al cim de la Tossa:

De matí / a migdia / i cap al tard, mirant de cara / a tots els horitzons, veuràs / si n'és de bella / la terra que Déu et dóna. / Contempla-la joiós / i beneeix / la mà amorosa del Creador, que ha volgut deixar imprès arreu / el seu sagrat vestigi.

(Extret del Full Dominical d'Igualada)

Presentació del projecte Manresa 2022 per a recuperar el llegat de sant Ignasi

El dia 7 de febrer l'Ajuntament de Manresa va presentar el pla director del projecte Manresa 2022, que vol potenciar el llegat ignasià de la ciutat en complir-se els cinc-cents anys de la visita del fundador de la Companyia de Jesús.

Els camins que preveu adequar el pla són el Camí Ignasià, que és el d'arribada del pelegrí pel Pont Vell; el Camí de la Vall de Paradís (de la Cova a Sant Pau) i el Camí de la Il·lustració (de la Cova al Pou de la Llum per la Creu del Tort). Quant als espais ignasians, inclou els que va conèixer sant Ignasi, com també els relacionats directament amb ell però que són posteriors a la seva estada. Es tracta, en conjunt, d'indrets com la Seu, la balma on resava (Coveta), Sant Domènec, on hi havia l'antic convent dels Predicadors; el Pont Vell, la capella del Rapte, la Creu del Tort, Sant Ignasi Malalt i la Cova, entre altres.

Lloem Déu amb els sants: 1 de març

El Secretariat Diocesà de Música té previst celebrar la «16a matinal diocesana de treball per als animadors de cant en la litúrgia» el pròxim dissabte dia 1 de març. El lloc triat: Vic, cap i centre del bisbat; al Seminari, que disposa d'instal·lacions adequades.

«Sigueu sants!» és la crida que intitula el present «Pla diocesà de pastoral» del bisbat, que hem desenvolupat durant el present quinquenni i que es conclourà aquest curs celebrant especialment els nostres sants, ahir i avui.

El Secretariat Diocesà de Música, com ha fet en les anteriors matinals, vol estar en consonància amb la pastoral diocesana i dedicar la matinal de treball a commemorar els nostres sants. Per tal de fer-nos entrar en matèria, serà amb nosaltres el P. Salvador Plans, monjo de Montserrat, que farà una breu ponència sobre l'espiritualitat del cant.

El repertori de treball s'ha triat seleccionant cants que

ens facin sentir-nos Església, seguidors del Senyor que ens crida a la santedat; cants tots ells que ens hi serveixin habitualment en les nostres celebracions i especialment en les festes dels sants titulars de les nostres esglésies.

I com una nota pròpia de la música popular religiosa, s'ha volgut fer una breu presentació de goigs dels nostres sants.

La jornada es destina a aquelles persones que, a les seves parròquies o comunitats, es preocupen de dinamitzar i vivificar les celebracions litúrgiques i l'eucaristia dominical, però també a tots aquells que senten que la participació litúrgica ha de ser viva i activa. És també una ocasió de conèixer-nos i tornar-nos a trobar persones de tot el bisbat i compartir experiències, problemes i solucions; i tot això en l'àmbit d'una jornada de treball i convivència alegre i festiva.

La matinal, a què sou tots convidats, començarà a les 9,30 h i es clourà puntualment a les 13,15 h.

Sessions de formació de Catalonia Sacra

El dilluns dia 3 de febrer es van iniciar a Vic les sessions del curs de formació de Catalonia Sacra especialitzades per àmbits geogràfics. El territori català s'ha dividit en quatre zones «històriques» (Catalunya Vella, els Pirineus, les grans ciutats i la Catalunya Nova) i per a cada zona es farà una sessió de formació específica.

En la primera sessió, duta a terme a Vic, es va parlar de les catedrals romàniques, es van estudiar les diferents tipologies de documentació medieval que hi ha a l'Arxiu Episcopal i es va fer una visita a la catedral de Vic seguint un fil teològic.

El 10 de febrer era prevista a la Seu d'Urgell la sessió pensada per als alumnes dels àmbits dels

bisbats d'Urgell, Lleida i Solsona, i s'hi volia parlar de l'Església al Pirineu i el seu descens, en època medieval, cap a la plana. La tercera sessió, pensada per als bisbats de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, era prevista a Barcelona i s'hi volia tractar de diferents aspectes sobre la implantació dels primers cristians a la ciutat. La darrera sessió, demà 24 de febrer, es farà al monestir de Poblet. Les rutes permeten de visitar algunes esglésies que no tenen un horari d'obertura periòdic més enllà per l'obertura al culte. En total, les rutes Catalonia Sacra permetran visitar més de tres-centes esglésies. La pàgina www.cataloniasacra.cat és la plataforma d'informació i reserva per a participar en aquestes activitats.

Salvem la infància! El passat | Josep Maria Rovira Marsal

No fa tant de temps, el nen aprenia lentament els secrets de la vida adulta. El seu procés d'aprenentatge estava controlat i protegit per l'adult, que tenia un coneixement de la vida, de la violència, les tragèdies i els misteris que el nen no tenia i que no es considerava adient que tingués. S'evitava parlar de segons quins temes i d'utilitzar segons quines paraules davant d'ell. L'adult era conscient que havia de protegir la seva innocència. El món dels adults se'n sentia fortament responsable, d'això i també del procés general de formació dels més menuts. A la plaça del poble quan un nen feia una entremaliadura, qualsevol veí, qualsevol persona gran es creia en l'obligació de corregir-lo, atorgant-se una autoritat genèrica: la de l'adult.

Nens i grans eren dues coses, dos mons ben diferents. Uns aprenien, pas a pas, sota la protecció dels altres, que corporativament (pares, escola i societat adulta en general) coincidien en l'ensenyament dels aspectes principals.

Els nens sopaven a part, anaven a dormir abans, vestien de manera diferent i difícilment participaven en les activitats dels grans, i aquests tampoc no eren gaire presents en els jocs dels nens. Jugar era per a ells una activitat important. Jugaven amb fustes, caps de cartró, agulles d'estendre roba, taps d'ampolles (xapes), botons... I amb això feien tot tipus d'estris, i tot tipus de jocs... de pis... i de carrer, on es podia jugar sense perill. Hi havia moltes estones per a jugar.

L'escola era la font d'informació més important, però

no l'única. El món es descobria també lentament però amb precisió i amb una dimensió molt humana a través dels contes i les històries que les àvies explicaven als seus néts, sempre amb alguna conclusió moralitzant.

De més grans, el món es descobria també, en molts casos, a través de la lectura. Llibres d'aventures que despertaven la imaginació, fomentaven l'audàcia i la disponibilitat per a afrontar riscos, al mateix temps que presentaven un món diferent en el temps i en l'espai que, com que no es veia, cadascú se l'imaginava segons la seva particular percepció. Biografies de gent amb ideals: científics, descobridors... sants!

Hi havia també, és cert, un aprenentatge subterrani: el que es feia en veu baixa al pati de l'escola en petites rotlles o el que dos adolescents intercanviaven mig amagats en alguna cantonada mentre es fumaven la primera cigarreta. Hi havia també un aprenentatge dissident on es posaven en entredit persones o institucions, i on alguna ràdio estrangera jugava un paper important.

Però, en tot cas, el procés d'aprenentatge tenia el seu ritme. La infància tenia el seu temps. Un ritme que marcava el coneixement lent i progressiu de les coses. Un temps que era determinat per la decisió dels grans de desvelar gradualment alguns secrets de la vida. Un ritme que feia assaborir, entre la sorpresa i l'emoció, el descobriment del món. Un temps en què s'aprenia a jugar i viure, i en què la imaginació, la iniciativa i l'esforç tenien una importància preferent.

Tot això passava abans...

Pel·lícules

Nebraska. EUA 2013. Director: Alexander Payne. Intèrprets: Bruce Dern i Will Forte. Després de rebre un «premi» per correu, Woody Grant, un ancià amb símptomes de demència, creu que s'ha tornat ric i obliga el seu recelós fill David a emprendre un viatge per anar a cobrar-lo. A poc a poc, la relació entre ambdós —trencada durant diversos anys pels continus desvaris etílics de Woody— prendrà un caire diferent davant la sorpresa de la mare i del triomfador germà de David. Una bona pel·lícula sobre la relació entre pares i fills.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 VIC

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60